

det saaledes vistnok 23,000 Rd., der blev lagt op, saa at der altsaa kun blev brugt 27,000 Rd. af Tilskudet, og Rente og Afdrag af den gamle Gjæld bleve ogsaa betalte den Gang. Nu er det ganske vist, at det Beløb, der findes i det foreliggende Lovforslag, er en mindre Sum og ikke naaer op til, hvad Theatret har brugt i det sidste Theatreaar, men det har paa den anden Side stadig været en Forventning, at, naar det nye Theater blev færdigt og Tilskuerspladsen blev udvidet saa meget, som stiet er, og naar, kan jeg sige til, Billetpriserne bleve forhøiede ikke ubetydelig, maatte der kunne finde en Nedgang Sted i det aarlige Tilskud, og derfor er efter mit Skjøn det Tilskud ikke for knapt, som er blevet vedtaget af det andet Thing. — Den ærede Ordfører gif derpaa over til at tale om de Vædringsforslag, som af Ministeren ere stillede med Hensyn til Universitetet, polyteknisk Værestanstalt og Kommunitetet. Han ansøgte tillige, at det under Nr. 8 i Betænkningen var ansøgt, at hele Udvalget erkjender Ænsteligheden af, at Regjeringen og Rigsdagen i Forening tage under samlet Overveielse, hvorledes Institutterne med separate Fonds skulle stilles i Forhold til hverandre. Det har ganske vist hele Udvalget været enigt om, ligesom ogsaa Folkethingetsudvalget har udtalt noget lignende, idet det har udtalt Ænsteligheden af, at det bliver taget under alvorlig Overveielse, hvorledes der skal forholdes med de separate Fonds. Den ærede Ordfører for Flertallet mener, at der indtil da ikke bør foretages nogen Forandring i de forskellige separate Institutioners Forhold. Dertil maa jeg dog bemærke, at der nu i de to sidste Finanslove er vedtaget andre Bestemmelser end tidligere, og de Bestemmelser, der nu ere vedtagne af Folkethinget, slutte sig dertil. Jeg kan derfor egentlig ikke se rettere end, at, naar man vil lade det blive ved status quo, kommer man til at holde sig til det af Folkethinget Vedtagne, thi det slutter sig, som sagt, til, hvad der nu har været vedtaget i een eller to Finanslove. Forøvrigt anser jeg dette i det Hele taget for noget mindre Væsentligt, dersom man virkelig har Udfigt til at komme til Enighed om den Stilling, som disse Institutioner med særlige Fonds skulle have. Jeg skal ikke vægre mig ved at udtale, at mit Haab er, at det en Gang maa komme dertil, at man indser, at det vil være rigtigere, at de særlige Fonds Midler gaa ind i Finansskassen saaledes, at man overdrager Bestyrelsen af Kapitalerne til den Minister, som i det Hele har Bestyrelsen af Statens Pengesæker, og Bestyrelsen af Eiendommene til den Minister, under hvem Domænevesenet ligger. Det forekommer mig, at dette vilde være mest betryggende for en god og forsvarlig Forvaltning, og jeg kan heller ikke indse, hvilket Gode der er ved at bevare disse særlige Fonds. Jeg har den faste Tro, at, selv om de særlige Fonds maatte blive inddragne,

ville dog de videnskabelige Siemed blive fuldstændig ligesaa godt understøttede som hidtil, og jeg tror ogsaa, at man i, hvad der foreligger, kan se dette bekræftet. I det Dieblit man f. Ex. bestemmer, at Universitetet skal opspise sin Kapital — og det er jo nu vedtaget paa 3die Aar —, saa vilde man være stærkt opfordret til at være meget knap med sine Bevillinger, naar man ikke selv vilde eller havde den Tro, at de, der senere komme til at sidde i Rigsdagen, vilde bevilge rundelig til Universitetet. Dersom man nemlig ikke havde den Tro, at man vilde bevilge rundelig udover, hvad Universitetet eiede, saa vilde man sørge for, at Kapitalen ikke blev opbrugt, idet man da vilde bestræbe sig for, at den fulde Kapital kunde blive inddragen i Statskassen, naar den Tid kom, da man kunde vente at faae den inddragen. Som Følge altsaa af min Betragtning, at det vilde være heldigt og ønskeligt, at de separate Fonds blive inddragne i Statskassen, kan jeg naturligtvis ikke slutte mig til de af den høitagtede Minister stillede og af Udvalgets Flertal tiltraadte Forslag.

Den ærede Ordfører omtalte nogle af de i Betænkningen fremsatte Bemærkninger og udtalte sig da først mod den af Folkethingets Finansudvalg fremsatte Mening, at det vilde være heldigt, om Examenskommissioner snart kunde blive oprettede for det theologiske, det juridiske og det statsvidenskabelige Fakultets Vedkommende. Jeg maa erkjende, at jeg fuldstændig deler denne Mening, og jeg har bestandig haabet, at der skulde komme en Minister, som vilde gjennemføre Tanken om Oprettelsen af disse Kommissioner. Jeg kan nemlig ikke se, at Examenskommissioner kunne erkattes af faste Censorer. Saalænge Værestene ved Universitetet ere Examinatorer, vil der altid være lagt et meget stærkt Haand paa de Studerende, idet disse ville være nødt til at høre deres Forelæsninger og saaledes danne sig efter, hvad der læres ved Universitetet. Lillige forekommer det mig, at Censorerne ofte maa være i en meget vanskelig Stilling. I det Dieblit nemlig, da Universitetslæveren er Examinator, altsaa den, der stiller Spørgsmaalene, vil det i mange Tilfælde vistnok være meget vanskeligt for Censorerne at bedømme de Examineredes Kundskaber, idet der kan stilles Spørgsmaal, som det haade i det Hele er vanskeligt at bevare og som i den Grad gaa i Enkeltheder, at Censorerne ikke anse det for egentlig at være nødvendigt, at der aflægges Prøver i saadanne Enkeltheder ved en Embedsexamen. Det forekommer mig ogsaa at være det Naturligste, at Ministeriet bestemmer, hvilke Fordringer der skal stilles til dem, der senere skulle udvælges til Embedsmænd; men saaledes som det er nu, er det fuldstændig overladt til Universitetet at stille sine Fordringer til Embedsexaminerne, og det er altsaa Universitetet, som bestemmer, hvilke Kundskaber den Mand skal have, som